

PERIÓDICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÁ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

y 10 CENTAUS PAPER EN L' ISLA DE CUBA.

NÚMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20.—BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.—Cuba y Puerto-Rico, 10.—Estranger 12.

CRÒNICA.

Suposo que ja ho devian veure tot, divendres al vespre Parlo de la pluja d' estrelles.

¡Quin espectacle! eh?

Y que allò era entrada libre per lohom; no hi havia camarillas, ni favoritisme, ni assentos fixos, ni preferències. Totas las persones que tenen ulls á la cara podian per igual disfrutar de la funció.

Esceptuant los excesivament curts de vista.

* * *
Los terrats estaven plens de gent.

Los carrers estaven plens de gent.

Las plassas estaven plenes de gent.

La gent vesava per tot. No hi ha res que conmogui tant la terra, com una novedat en lo cel.

Si un dia la lluna badès la boca y 's posés á riure, la humanitat perdria la xaveta. ¡Som aixis!

Las estrelles corrian de l' un cantó al altre com si s' haguessen insurreccional, describint curvas caprichosas, rectas inmillorables y tot un mostruari de línies de varias classes, prêus y dimensions.

Perque l' efecte fos mès patètic, hi havia estrelles voladoras de varios colors. Las unas tiravan á vermel·la, altres semblavan grogas, altres se veyan perfectament blavos; hasta n' hi havia de color de gos com fuig.

Hi va haver moments que un hom podia ferse l' il·lusió de que presenciava una funció de fochs artificials. No mès hi faltavan los espetechs, y que de tant en tant caygués alguna canya, ó un cartró cremat.

* * *
—¡Mamá! —crijava una senyoreta per l' ull d' una escala. —¡puji, puji al terrat! Veurà com plouhen estrelles.

—¿De veras? ¿Ne plouhen moltes?

—Si senyora; es un xáfech que fa por!

—Ja pujo; espérat una mica, que vaig á buscar lo parayguas. —

Los terrats y plassas varen convertirse en academias científicas, astronómicas y burrocómicas.

—Jo no sé perquè d' aixó n' han de dir pluja d' estrelles, —exclamava un borni, que ab un ull ho agavellava tot.

—Y tè rahò vosté, —responia un altre, —aixó no es una pluja; aixó es un moviment d' estrelles y res mès.

—Un moviment! —deya un bromista. —Mes bè estaria que 'n digués un rigodón.

—No senyors, —objectava un infelís que per falta de temps y de protecció per part del govern, no es un sabi, —no senyors; lo que ara estém contemplant, es efectivament una pluja d' estrelles.

—Una pluja! Home, vaji al carrer y veji si 'n trobarà gayres per terra.

—Vaya una gracial Com que totes cauen á mar.

—Hasta aquestas que reliscan per dalt del Tibidabo?

La gent se va posar á riure, y l' orador que defensava la pluja ya anarsen á exposar las sèvases idees á una altra part.

Lo públich espantadis no sabia lo que li passava.

—Aixó resigna guerra.

—No senyor, que resigna peste.

—Cóm pot ser si la peste ja ha passat?

—No hi fa res; hi ha coses que avisan antes; las estrelles avisan després.

—Aquests avisos si que ja se 'ls poden confitar.

—Lo mès fàcil es que aixó resigni gana.

—No pot ser tampoch: encara vol mès gana que la qu' ara corra?

—Tal vegada resigna llonguet!

—Si, narancas de la Xina. ¡Hi ha gent que de tot ne fa gresca!

—Per xo aném com aném.

—Y per xo plouhen estrelles.

La vella va passarse fent comentaris per terra y pegant llambregadas al cel.

Jo no crech en ma vida sentir mès disbarats que 'ls que vareig recullir la nit del divendres.

Una vella del veynat, que per la sèva experiència acostuma á ensertarne alguna, me deya á última hora:

—Aixó es mès serio de lo que sembla; ja veurà com lo govern pendrà las sèvases providencias.

Y en efecte; l' endemà 'm llevo y al sortir al carrer veig un gran paperás plantat á la cantonada.

M' hi acosto pensant que parlava de las estrelles y... no 'n parlava; pero jo las vaig veure.

Era un bando declarant tot Catalunya en estat de siti.

Es una verdadera llàstima que á la imprenta no haguessen guardat un sueltu que hi havia en l' última Crònica, referent á las obras de la Rambla.

Perque ara podria ferlo tornar á posar y l' calxista s' estalviaria feyna.

Si senyors: estém ayuy lo mateix qn' estavam llavoras: d' ara endavant las obras de la Rambla haurán desbancat á las obras de la Séu.

Y la ciutat de Barcelona s' haurá guanyat heróicament lo títol de pacientissima.

—Desde que han comensat aquestas obras, —deya un que viu prop de la Virenya, —jo hi he caygut dues vegades, la mèva senyora una, y las criatures nou.

Y perque veji si estich de pega, ¿sab la mèva sogra?

—¿Qué? ¿qué també hi ha caygut?

—No senyor; no hi ha caygut may.

Ab motiu de la desgracia d' aquesta última setmana, los teatros han permanescut cinch días tancats.

Expulsada la gent dels teatros, no ha tingut altre remey que refugiarse pels cafés, Ramblas y carrer de Fernando.

—Presenta un aspecte ben extrany Barcelona! —deya un filosop de la classe de paisans.

—No hi ha cap dupte; com que lo que passa ara no havia passat mai: á totes horas se 'm figura que som en diumenge al mitj dia.

—Mès aviat sembla 'l divendres sant.

—Es veritat! —responia un cómich, que no treballant no guanya —no hi falta res per semblarlo! ¡ni 'l dejunil!

Última hora. —En lo moment qu' escrich aquestas línies, no ha ocorregut novedat en cap iglesia de la província, ni s' ha trobat cap mès Mare de Déu plorant.

—Se coneix que l' oli va carot!

A. MARCH.

UN DRAMA VELL.

Tiemble la esposa infiel!
Tiemble la ingrata!
(Un Drama nuevo.)
Tamayo.

PRÓLECH.

Entre las dignitats eclesiàsticas, n' hi ha algunes en absoluta propietat, y quan per las comoditats, malalties ó per lo que siga no volen ó no poden seguir en lo seu puesto, llavors reemplassa al propietari un altre sacerdot que pren l' honrós títol de *Regent*, per mès que aquest calificatiu recordi á Espartero de gloria memoria.

Donchs bè: hi havia en la província de Lleyda, casi tocant á la de Barcelona, una vila de bastanta importància, qual delicia espiritual feyan dotze capellans y un Regent, total *tretze*; dotzena eclesiàstica ó siga de frare; cosa molt natural tractantse de sacerdots.

En la mateixa vila hi havia també un matrimoni molt bén unit; lo marit era de uns 45 anys, la dona solzament ne tenia 23 y era lo que se 'n diu una *rayal mossa*. Lo Regent, com que son càrrec era interi, vivia en una casa de dispesas.

Aqui comensa 'l drama; pero es necessari advertir que 'l matrimoni era molt religiós y la dona especialment, era catòlica fins al moll dels ossos.

ACTE PRIMER.

La dona 's lleva antes del auba, 's pœa la mante-

llina, deixa castament al seu cónyuge que dormi una mica més y se 'n va á l' iglesia á confessar.

A las vuit, quan lo marit ja ha fet un quart de jornal, no troba l' esmorsar preparat y mitj s' enfada ab la sèva dona. No gosa enfadarse del tot, perque es catòlic y sab que la culpa ha sigut per fer desapte.... dels pecats. De tots modos ella contesta:

—Encare sòrt que 'm soch llevat de bon matí, perque hi pogut ser la primera que ha confessat lo senyor Regent.—

ACTE SEGON.

Lo Regent se passeja pèl seu quart després d' haver dit missa y pres xacolata ab un bon vas de llet de la vaca de la patrona, y ab lo dit de la mà dreta dins del breviari, resa 'l confiteor Deo (me confeso ab Déu) y recorda una sèrie de màximes morals, entre altres aquella que diu: «lo pecat se pot dir, que 'l pecador no.»

ACTE TERCER.

En una saleta vehina á la botiga de l' apotecari (per més senyas corresponsal dels catalanistes d' excursions científicas) com en casi totes las vilas y pobles, estan reunits en tertulia varios personaljes, entre altres lo Regent y l' esmentat marit. Per passar millor l' estona y amenisar la veillada, cada hú diu un xascarrillo, succehit ó quènto.

Toca per si l torn al Regent y diu:

—Lo mòn està pervertit; figurinse que avuy á las sis hi entrat al confessionari, ja feya un bon ratet que m' esperava una penitentia joveneta encare y que feya cosa de un any qu' era casada; quan hem arribat al sisé manament, m' ha confessat qu' eran set los que feyan Cirinéu al seu marit. ¡Nada menos que set!!—

Se sent un crit esgarrifós y observan qu' era 'l pobre marit del primer acte que s' havia desmayat. La fortuna va ser trobarse á casa l' apotecari. Al tornar en si, sols va exclamar:—¡Era la mèva dona!

Tableau.

EPÍLECH.

Han passat cinqu anys. S' ha restablert la pau en lo matrimoni: lo senyor Regent ha canviat de casa y viu ab ells.

Es un medi de transacció com qualsevol altre.

P. A. U.

CARAMBOLAS RUSAS.

D. Pau y sa senyora D. Paula acaben de dinar; ja han plegat los tovallons y s' disposan á donar gràcies á Déu, per haverlos concedit lo pà y tot lo demés de cada dia, quan la raspa de la casa entra al menjador ab una carta á la ma.

—Carta de D. Rafael—exclama tot prenentla donya Paula.—A veure si al últim podem saber perquè 'l nostre senyor nebot no vol venir aquest istiu á passar las vacacions en companyia nostra. Tè, Pau, llegeix y sortim aviat de duptes.

—Margarida,—diu D. Pau á la raspa—á la butxaca del infern del gech, que està penjat allí... allí, dona, allí, no sé ahont teniu los ulls.... trobarás las ulleras: pòrtamelas.

La Margarida obeheix: tréu las ulleras, las dona al seu amo y se vā....

—¿Qué t' diu 'l cor, Paula? ¿Qué t' sembla que 'ns diu D. Rafael en aquesta carta?

—Per més que diguis del jovent del dia, crech que 'ns dona bonas novas y que si en Ricardo no vè es perque no dèu poder. Lo verdader motiu ara 'l sabré. D' algo han d' haver servit los bons consells que Mossen Jaume, tú y jo li varem donar al separarse de nosaltres.

—Donchs, jo, Paula, crech tot lo contrari, estich persuadit de que 'l nostre nebot tira pèl mal camí y que 'l no venir es qüestió de faldillas...

—Pau, no blasfemis! ¡Ay, de tu si t' equivocas! ¡Ay d' ell sinó torna tal com va marxar!

—Y com ho sabràs això?

—Com ho sabré?.... Llegeix, Pau, llegeix.

D. Pau cumpleix las ordres de la sèva espresa:

—Estimat amic D. Pau: Rebuda sa apreciada carta feixa 9 del corrent, vaig posarme al instant en averiguació del paradero y comportament del seu nebot.

—Las novas que puch donarli no son gens satisfactorias.

—¿Qué t' sembla, Paula? Continuo:—gens satisfactorias—Ja ho deya jo! 'L jovent d' ara no es com lo d' altre temps!

—Vols ferme 'l favor de continuar?

—Vaig.—En Ricardo porta mala vida.

—Pèl Juny, no més se va examinar d' una assignatura y encara malament: li van donar suspens.

—Eh Paula? Sembla que està xiflat per una mossa de molt bons antecedents; pero de lo més cayo que per aquí corra. Li dich ab los mateixos termes que ha gastat la persona que m' ha donat los informes...

—Ell y ella viuen juntets en un quint pis del carrer dels Caires.

—Viuen junts?

—Sí, Paula, junts! Es lo que t' deya...

—¿Qué dirà Mossen Jaume? ¡Aquel sant varò que tant se va esmerar en inclinarlo á las bonas obres! ¡Ay, Pau, de segur que ni's déu recordar ja del «Minguet», aquell libre tant bonich que avans sabia de memoria!

....No continuhis, no vull saber res més. ¡Demà plàntat á Barcelona y pòrtamel al moment!

Han passat tres dies. D. Paula ha perdonat á son nebot, pero ab la condició de que vaja á fer una confessió general á Mossen Jaume. En Ricardo, que coneix molt bé'l carácter de sa tia y no està renyit ab los seus interessos, obeheix; y tant general fa la confessió que fins arriba a dir que lo que mes li agrada de la Concha era una maduixa que te al costat esquerra, d' un desitj de la sèvamare.

Desde que D. Pau va anar á buscar al seu nebot a cala Conxa mateix, molt sovint té feyna á Barcelona. ¿Per qué hi va? D. Paula 's pensa qu' es per qüestió d' un plet que fa temps portan entre mans; Mossen Jaume creu que es per qüestió de boynas; en Ricardo no pensa res d' això, ni d' alló... ¡Qui sab ahont té l' cap!

Arribada la època de tornar á emprendre 'ls estudis, després de moltes promeses de fer bondat, ser bon minyó y abstendirse de calaveradas, en Ricardo reb de sa tia un quants diners, un «anunci dels ferrocarrils d' Ultratumba,» perque 'ls llegeixi cada demà, y l' permís pera marxar.

A la estació D. Pau li fa un discerset.

—Ricardo,—li diu—tingas enteniment; avans de fer una cosa pensa si fentla obras bè ó malament; sobre tot procura que ningú 't prengui per primo; deixat de donas, que totes te faràn veure lo blanch negre y vice-versa: recordat d' aquella de la maduixa al costat que.....

Se sent lo xiulet de la màquina y en Ricardo no té temps de demanar detalls sobre lo de la maduixa....

Mossen Jaume està llegint una carta que acaba de rebre d' en Ricardo. De pròmpte llansa un ¡ah! de tamanyo natural: acaba de llegir lo següent:

«Es dir que vosté comunica á tothom lo que se li diu en lo confessionari? ¡Mal ministre del Senyor! ¡Es dir que vosté va anar á contar al oncle Pau que la Conxa té una maduixa al costat?....»

Aquell ¡ah! l' ha deixat ab un pam de boca oberta y així l' ha tinguda fins que les seves reflexions li han fet trobar la solució.

—Que 'n soch de babau!—diu.—Jo que 'm creya que D. Pau anava á Barcelona per qüestió de boynas!....

—Ay, Paula, desde avuy ja no 'ns remordirà la conciencia!....

N. O.

SONETS PRESOS DE LOPE DE VEGA.

GRAT RECORT.

Cau d' un munt á una vall sobre esmeralda mansa corrent que 'l raig del sol plateja, y entre rosas y lliris serpenteja.

y entre viola y clavell y tendrà guàldia.

Cenyidas d' aromàtica guirnalda, guanyantlo en candidés y fentli enveja, en son cristall que 'l dols Favoni oreja nadan las ninfes de la verda falda.

Reb aquest munt d' un prat lo vasallatje, lloc delicios que á disfrutar convida de Cíteres los plers en son hoscatje.

Y en aquesta llacuna y vall florida, temple d' amor del Paradís imatje, no m' hi ha succehit res may en ma vida.

LO JUDICI DE PARIS.

Nua de pel á pel com escultura marmòrea del cisell del Buonaroto, Vénus demana á Pàris, que 'l plet vota, la poma d' or com premi á sa hermosura.

Per ella prenenentla, sa figura ostenta Palas, ab la pell per cota; y Juno, qu' es també gentil xicotita, la reclama exhibint sa carnadura.

Obrant tal volta ab injusticia insana, dona á Vénus la poma lo donzell. Si al disputat concurs, pitera Joana, quarta deessa haguessis dut ta pell, prou t' hauria donat, per més galana, iqué una poma, ijo 't flich! tot un cistell!

G.

Senmana descabalada pèl dol del rey, y senmana ademès d' escassas novedats. Encare que semblava que durant los cinqu dias de suspensió 'ls empressaris havian d' empescarse'n alguna, no ha succehit res de lo qu' esperavam.

PRINCIPAL: Va tornarse á obrir ab *Un drama nuevo* y *El gran Galeoto*. Per si dimecres va posarse *El castigo sin venganza*, que com totes las obres del teatro antich, nutritas d' hermosos versos, es de molt lluïment per en Calvo. L' aplaudit actor, ja se sab, encare no troba galanuras de dicció las converteix en blondas finisimas, brodats y filigranas. Es la sèva especialitat. Calderón, Lope, Moreto y Rojas si poguessen sentirlo, no s' arrepentirian de haver escrit tant hermosos versos.

LICEO: *Mefistófele*. Sense que l' obra alcansés un conjunt tant cumplert com altres vegadas; va salvare.

La Theodorini, sense per això fer olvidar á la Borghi Mamo que feya una Margarida inmorable, va treure gran partit de la sèva part, mereixent aplausos entusiastas, en lo jardi, en la presò y en l' olimpo: la Bellincioni va secundar bè. En Nouelli, sempre baix, menys en l' últim acte que va dir la romansa ab algun sentiment. En Davit fent esforços per realzar lo paper de protagonista, pèl qual no reuneix totes las facultats: art tant com vulgan; pero véu... insufficient.

—Y el mestre nou?

—Bastant bè. Es nano y rodò... En fi, un home qu' en lloc de dirli Pomé haurian de dirli Poma.

Pero, parlant en prosa; va dirigir l' orquesta ab brio, y va ser cridat á les taulas dues ó tres vegadas:

ALTRES TEATROS: A *Romea* continúan tirant *rattlas dretas* y *rattlas tortas*; al *Retiro* y al *Tivoli* fent saruelas ja conegeudas; al *Odeon* dilluns van donar sis horas de funció per dotze galls y al *Equestre* desde l' dimecres que hi treballa el famós *Tony Grice* aquell clown mateix que va inaugurar-lo fa cinch ó sis anys.

PREPARATIUS: Pròximament s' estrenarà a *Noredats* un drama nou de sensació, ab decoracions de 'n Soler y Rovirosa, titolat *La portera de la fàbrica*.

Y al *Principal*, lo dia 12 del corrent començaran las funcions catalanes, estrenantse 'l drama de 'n Pere Anton Torres *Lo combat de Trafalgar*: *L' Associació de autors catalans* conta ab una munió d' obres de tot gènero, totes de autors distingits, per empêndre una bona campanya. Farà dues funcions cada setmana y sembla que 's veurán molt animades. Hora era ja de que en lo teatre català hi haguès alguna competència. L' emulació es la vida.

En los intermedis de las funcions sembla que 's tocarán pessas compostas per distingits autors catalans.

Ja cal, donchs, que tots los amants del teatre català, qu' es tant del gust nostre públic, comensin á prepararse pèl dia dotze.

N. N. N.

¡QUÍNS TEMPS!...

Ah, quins temps tant bons aquells mossen Xix, ja l' hi dich jo qu' era bén distinta cosa del que are passa. Tothom cada dia anava á missa, a rosari y al sermó, combregava y confessava degudament y ab fervor... Ah, quins temps eran aquells, mossen Xix, ¡quins temps tant bons!

Allavoras... ningú anava ab tarot ni ab pelisson; las fadrinas, ab corbata d' antiquèlles y gipó; los fadrins, ab barretina, espardenya, bon calso, ample faixa d' estamenya y jech curt de vellut nou, Ah, quins temps eran aquells, mossen Xix, ¡quins temps tant bons!

Buscava tothom la calma en la santa religió; en los convents davant sopa al pobre menesterós y eran, capellans y frares, los advocats de tothom; a diari hi havia prédicas trissagis y professors... Ah, quins temps eran aquells, mossen Xix, ¡quins temps tant bons!

May se feya res al poble sens anuència del rector... si hi havia ball à plassa se ballava 'l tirabou ó bè la sardana llarga ab cornamusa y tenor; res d' estrenyer's las manotas ni acostar-se gayre apropi. Ah, quins temps eran aquells, mossen Xix, ¡quins temps tant bons!

Lo mirarlos á l' Iglesia com hi ha mòn, donava goig; tots somreyan... y escoltan ab piadosa devoció los misteris ó miracles d' aquells Sants tant bons minyons qu' acabaven per ser màrtirs havent set uns lladregots (1). Ah, quins temps eran aquells, mossen Xix, ¡quins temps tant bons!

De teatros, no n' hi havia, sarauas ni concerts, tampoch; los pobres, menjavan guixas, blat de moro, trufa y cols, treballaven catorze horas á jornal de quatre sous...

(1) Sant Fariol havia estat capitá de lladres.

y així passaven la vida
ab santa resignació...
Ah, quins temps tant bons aquells,
mossen Xix, quins temps tant bons!
J. BAUCELLS PRAT.

ESQUELLOTS.

Ja ha dimitit lo Sr. Coll y Pujol.
Ja ha tret la casaca de la caleixera 'l Sr. Rius y Taulet.

Y à propòsit. A D. Francisco, en tot aquest temps d' oposició y de disgustos entre 'ls seus qu' estaven dividits y enmarañats, las patillas han anat tornantseli de color de plata.

—D. Francisco, li deya aquest dia un correligionari: serà precís que se les tenyeixi.

—No penso ferho pas.

—Pero home y 'l dol per la mort del rey?

Per últim, després de anticiparnos vuit ó déu noms que se la disputaven, la *insula barcelonesa* ha sigut adjudicada, segons sembla, a D. Cayo Lopez.

Se diu Lopez, com l' editor de l' *ESQUELLA*.

¡Y Cayo per anyadidura!

Vaja, que si 'l govern nos tréu á n' en Solesio 'ns envia al menos un gobernador molt cayo.

Un anunci de oportunitat que publica 'l *Brusi*: «Se evita el ridículo á los que danzan con sólo 6 lecciones y otras tantas á los que nunca hayan bailado.»

Aixó vol dir lo següent:

«Sagastins, ara que 'us toca ballarla grassa, aneu á pendre llissons: per tants pochs días no fèu papers ridiculs.»

Per oportuns los pelegrins de Vich. Van anar á Roma y...

¿Van veure al Papa?

¡Vaya si 'l van veure!... Precisament van presentars'hi 'l mateix dia que va rebres lo telegrama de la mort de D. Alfonso.

Y Lledó XIII va parlarlos de las virtuts del rey que acabava de morir... Ni una paraula del rey de las húngaras.

¡Quin desengany!

Sort que 'ls pelegrins més carlistas ni menos van entendre'l perquè 'l Papa va parlarlos en italiá, indicant que no li era fácil expressarse en llengua espanyola.

Y cuidado, que l' Esperit sant al descendir sobre 'ls apòstols, va abocarlos una colectiò de llenguas de foix que parlavan en tots los idiomas.

Pero avuy en que fins las llàgrimas de las imatges resultan ser gotas d' oli, en aquest sige de incredulitat...

Vaja, res... ¡un altre desengany!

A la gent de teatro se 'ls ha imposat un dejuni de cinc dies.

Per lo que toca á Barcelona han sufert més de 2.000 personas entre actors, cantants, músichs, comparsas, bailarins, maquinistas, fusters, acomodadors etc., etc.

Als empressaris se 'ls ha suprimit l' ingrés de un diumenge, que no deixa de ser aquí bastant considerable.

Tot això en nom del dolor nacional.

Jo comprehenc lo dol més que ningú, pero crech que las manifestacions de sentiment han de ser espontànies.

A la forsa, no 's plora de sentiment, sinó de rabia. Ademès, si 'l Estat volia que no hi haguès funcions, podia indemnizar á las personas, privadas per aquest motiu, de treballar.

Això es just... ¡Y cuidado que á Madrit no 's va suspendre ni un moment la comèdia política. Al contrari, així que va morirse 'l rey, anava més animada que may.

Aquí mateix va haverhi diferencias.

Així, per exemple, va suspendre's lo ball de la Palmera, y en canvi al carrer de la Canuda no hi havia prou puesto pels que ballavan.

—Gran mal se 'n farán, deya un ciutadà: ¡cómo que al salò del carrer de la Canuda avants hi havia 'l Club republicà!

Ja ha sortit l' ALMANACH DE LA CAMPANA DE GRACIA, conforme així ho veurán anunciat en lo present número.

Per lo tant amaneixin dos ralets y cap á ca'n Lopez. Jo 'ls asseguro que passaran una estona divertida.

Dos epigramas:

Tula, que per Carnaval
al seu marit disfressà
un vestit li v' posà,
un cosset y un devantal;
y després ab dits molt tiernos
li arreglà la cabellera
dihentli ab véu molt placentera:
—Que b' que t' están los cuernos.

TOURNEUFFOURT.

Després de fer molt temps l' òs
de la Roseta al darrera,
al cap y al últim l' Ambrós
ha cayut à la ratera.
Y se li ha tornat l' esposa
tant pesada y quisquillosa,
qu' ell diu molts cops fent tabola,
—Jo sí que buscant la Rosa
m' he casat ab la verola.

CRISTÓFOL CRISPIN.

L' editor Sr. Salvatella ha comensat á publicar la magnifica y popular novelia de Victor Hugo *Los Miserables*, en una ediciò de luxo, ilustrada ab cromos y grabats intercalats en lo text, á pesar de lo qual no costa més que dos ralets lo quadern, repartintse 'n un cada setmana.

Això es enténdrehi. Una obra bona, ben presentada y barata.

A ca 'n Lopez s' admeten suscripcions.

—S' ha proclamat l' estat de siti.
—Ay, ay, y això per qué?
—Qué no ho sabs, com que ja 's parla de partidas...
—Francament, no ne havia sentit parlar encare.
—No! Donchs arribat al subterrani del café d' Espanya. Tant de nit com de dia no 's parla més que de partidas.... de billar.

Diu un periòdich que ha sigut castigat un cabó de tropa en un dels quartels de Barcelona per la repugnancia que li feya deixarse esquilar ab màquina.

¡Vaya uns cabos més escrupulosos!

A nosaltres paisans, desde que naixém nos afaytan á repel, y no dihem res.

Durant los cinchs días després de la mort del rey, se van suspendre, com queda dit, per ordre de la autoritat, las funcions dels teatros.

En canvi la delegaciò del Banch d' Espanya continua cobrant la contribuciò ab la major activitat.

Pero ja 's comprén perque ho feya: per aumentar lo dolor del país.

Los empressaris de teatros van enviar un telegrama á Madrit sense que ningú 'ls tornés resposta.

Un d' ells proposava fer una gran manifestaciò de tots los que del teatro viuen.

Una manifestaciò pacifica; pero armada.

Los comparsas haurian tret al carrer totes l' eynas de guarda-ropia.

Al devant hi hauria anat una bandera ab lo lema: *Pan y teatro*.

Y l' encarregat de dirigir la paraula á las autoritats, hauria pronunciat un discurs dihent que totes las empreses estaven disposades á associarse al dol de la naciò, posant en escena obras tristes.

Sembra que á Madrit al rebre 'l telegrama qu' entre altres empressaris firmava 'l Sr. Gasset de Romea, un fusionista va dir:

—No ma sirva.

Un desesperat va escriure una carta á Mr. Pasteur, dihentli que estava resolt á suicidarse; pero que si ell volia, ho faria de una manera útil per la ciència.

—Me faré mossegar per un gos rabiós, y així vosté podrà probar si es veritat ó no es veritat lo seu sistema per curar la rabia.

Si jo fòs Mr. Pasteur, li respondria:

—Fassis mossegar enhorabona per un gos rabiós: questa rabia la curo sempre. L' única que no pot curarse es la produïda per las mossegades de la sogra.

Històrich:

Se tracta de un músich compositor, que li anuncian l' envio de un llibre perque hi posi música. L' obra 's titula *Séneca*.

Y 'l compositor va á preguntar á un amich seu literat:

—Séneca... Séneca... ¿qu' es? ¿Home ó dona?

QUÈNTOS.

Durant una tempestat desfeta, un anglés estava sotnat ab la sèva muller, silencios com sempre.

Tot d' un plegat cau un llamp y deixa á la pobre esposa convertida en un pilot de cendra.

L' anglés sense perdre la flama crida al criat y li diu: —Jhon, escombra á la senyora y serveix lo chambony.

Un malalt desesperat de tantas polingas, tormentos y martiris, un dia s' incorpora, y sent un gran esforç agafat al metje pél ganyot y l' escanya.

Quan lo jutje va á pendrel declaracions diu lo malalt: —Desitjo que consti que 'l metje tractava de matarme, y que per lo tant hi obrat en cas de legitima defensa.

TRENCA-CAPS.

XARADA.

—Hu-quarta, segona-prima,
digué 'n Roch á sa mullé,
qu' està mala y molt la estima
mes no sab lo mal que té.
—Vols una tres-hù de tot
li digué després, ¿eh Marta?
—No... vés al carrer de 'n Bòt
á buscá 'l metje Dos-quarta.

AREDNABAL.

MUDANSA.

Al tot tot tenia mal,
quan un tal Josepli Maria
va dir que se 'm curaria
si m' hi posava total.

VIRGILI SAGRISTA.

ANAGRAMA.

—Y donchs ¿qué vas coix, Nadal?
—Si: un aprenent de ca 'n Clot
m' ha tirat la mitja tot
aqui al mitj de la total.

J. STARAMSA.

INTRÍNGULIS.

Buscar un metall que trayentli una lletra quedí col·lecció de flors; trayentni dugas, utensili per pescar, y tres, consonant.

UN COLÉRICH.

GEROGLIFICH.

L A T
XII XII
N I

SIMON DE SEDRUOL.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.—Pi-ro-tec-nich.
2. ID. 2.—Te-cla.
3. ANAGRAMA.—Rosa-Raso.
4. MUDANSA.—Paca-Maca-Vaca.
5. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Hostalrich.
6. CONVERSA.—Artés.
7. TRENCA-CLOSCAS.—Amargós.
8. GEROGLIFICH.—Qui té diners tot li escau.

Il·lustrat pels notables caricaturistes Srs. MOLINÉ y PE-LICER.

Conté treballs d' importància literària, ab més material que per un gros volum, multitud de caricatures, quatre pàginas de hermosos cromos y ab tot no val més que 2 rals.

Se ven per totes las llibreries, kioscos y corresponents de LA CAMPANA.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasse, Arch del Teatre, 21 y 22.

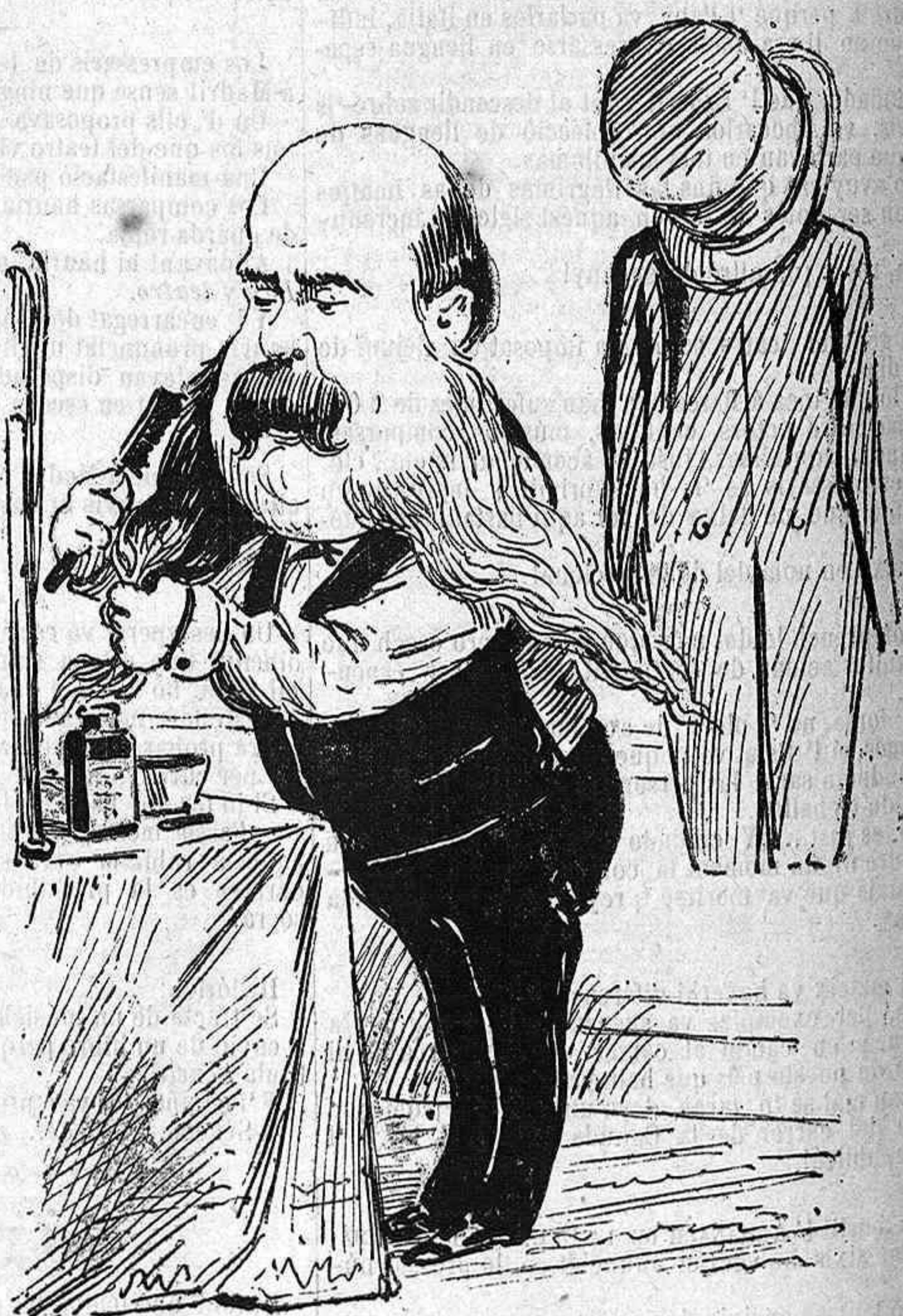
SOLDAT:—Si me cayeran dos ó tres en la boca-manga!
BEATA:—Vet' aquí perque plorava!...

La gran aixafada!

— Si volian respectar la mort del rey, podian ferho de un' altre manera. Jo per la mèva part hauria pesat un drama trist.

— Ha pujat en Sagasta... Per lo que puga ser, preparémnos.